

“El pla B del PSC és el ‘peix al cove’”

José Zaragoza (Molins de Rei, Baix Llobregat, 1961), secretari d'organització i finances del PSC, prové de la potent Federació del Baix Llobregat, i té llarga experiència en el món municipal. Ha estat al comitè federal del PSOE i aporta al PSC una relació molt fluida amb el nou socialisme espanyol. Jove, intel·ligent i del Llobregat: un valor segur per al PSC.

El president Maragall és el president adequat per suscitar el consens necessari en un moment polític com l'actual?

—El president Maragall és el que han escollit els ciutadans de Catalunya, amb el seu vot i el sistema parlamentari que tenim. A més, Maragall mai no ha governat amb majoria absoluta, sempre ho ha fet amb altres partits. Això vol dir que és capaç de fer-ho sumant esforços. CiU, per contra, només ha governat sola o amb el PP. Així doncs, només tenim al davant una alternativa, que és CiU i PP, que durant vuit anys han governat junts Espanya i Catalunya. Ara, passa una cosa força divertida, que és que fan oposició junts, amb les mateixes frases, però amb símbols diferents, uns amb Espan-

ya i els altres amb Catalunya. És allò d'acusar Zapatero d'estar sotmès a Maragall i a Carod, i d'acusar Maragall o Carod d'estar sotmesos al PSOE. Les dues coses alhora no poden ser. No pot ser Maragall el gran destructor d'Espanya i també el gran constructor d'Espanya. Alguna cosa no funciona, tret que hi hagi una pinça CiU-PP.

Pasqual Maragall vol fer una reforma d'Estatut, per això ha liderat una proposta de finançament que és la més ambiciosa que s'ha fet mai. I intenta fer un esforç per evitar que el PP surti d'aquest consens. Però, és clar, trobem la gent d'Iniciativa que vol fer fora el PP d'aquest consens, i veiem la gent de CiU que, per comptes de sumar, vol distàncies per evitar-lo. És clar que, com que estan en l'oposició, no tenen

gaire interès que es produeixi el que ells no van fer en 25 anys. Aquest és el problema que tenim.

—Vivim un moment ple de reunions entre líders de diferents formacions, de manera gairebé compulsiva. Respon a un nerviosisme previ a un pas decisiu?

—Som en un moment força clau políticament. Hi ha una oportunitat històrica que no es repetirà. Ens trobem en un moment en què un president del Govern d'Espanya, Rodríguez Zapatero, està disposat a fer una reforma de l'Estatut.

—...I compromès.

—Compromès perquè hi està disposat. Els catalans hem de decidir si aprofitem aquesta oportunitat històrica o si ens passem 23 o 30 anys més amb el

mateix Estatut. Al País Valencià s'ha arribat a un acord entre el PP, que hi té majoria absoluta, i el Partit Socialista, en què es preveu l'agència consorci-

çament, perquè el finançament que hem tingut fins ara no ens ha funcionat com calia.

—**Tanmateix, les posicions pel que fa a la qüestió del finançament encara no s'han acostat, entre el Govern català i el primer grup de l'oposició.**

—Tal com s'ha portat el debat a Catalunya, CiU ha comès un error d'estratègia. El Govern català els va plantejar negociar el finançament, però ells van voler obligar el Govern a fer una proposta primer. Ara bé, Convergència no s'esperava que es fes una oferta tan ambiciosa. Ells volien presentar un teatret, i quan el Govern de Catalunya demanés A, ells, com en la pel·lícula dels germans Marx, demanarien "i dos ous durs més", i es presentarien com els més nacionalistes de tots, i deixarien ERC com els "lliurats", els "venuts", etc. Si tu no et poses a negociar, no pots esperar que l'altre et faci una proposta inferior per deixar que vinguis a demanar-li els "dos ous durs". Volien una proposta de finançament i el Govern la va fer. I és una proposta de màxims.

—**És una proposta de màxims, la del finançament?**

—Sí. És un acord de màxims.

—**Però, llavors, pot anar al Parlament i negociar-se a l'alça?**

—Home, és que ja és la proposta més ambiciosa que mai s'ha fet. Agafin les entrevistes del senyor Mas, quan era conseller d'Economia i Finances, i veuran que aquesta proposta ni se l'ensumava. Les seves eren propostes bastant inferiors. Aquesta és una proposta de màxims per negociar a Madrid. Però primer hem de fer un acord a Catalunya.

Els valencians ja han fet els deures! Aquí, els senyors de Convergència parlen contínuament de Madrid, però encara no hi hem arribat, allà. Abans caldrà votar en el ple del Parlament si s'aprova o no aquesta reforma.

—**Els socis de Govern del PSC, concretament ERC, han dit que la proposta de finançament pot ser "millorada" amb les aportacions de CiU...**

—"Millorar", què és? Doncs, per exemple, que en la proposta s'hagin comès errors jurídics, o que no siguin constitucionals, que no es prevegin coses, i que s'arreglin...

Però és clar, aquí sembla com si hi hagués una gradació, com si hi hagués un objectiu màxim, que és la independència de Catalunya. Escolti, aquí no discutim això. No hi ha obert un procés independentista, ni segregacionista d'Espanya. No, no, nosaltres plantejem un model, dins de l'Espanya plural, per canviar el tipus de relació. Creiem que l'actual perjudica Catalunya i Espanya. En el moment que Catalunya deixi de ser competitiva com a país, deixa d'aportar riquesa i deixa de poder ser més solidària del que és ara amb la resta d'Espanya. Nosaltres proposem un sistema que funcioni, que sigui millor. No diem que el millor seria no donar res a la resta d'Espanya. Això és una bajanada...

—**CiU fa una proposta de limitar aquesta aportació al 4% del PIB català.**

—Convergència fa una proposta que no s'ajusta a un model eficaç. Hem de fer una proposta que sigui sostenible, real, concreta. CiU encara està traumatitzada per la derrota. I, a més, tenen el complex de pensar que ERC s'ha fet amb uns vots seus que poden recuperar competint en la radicalitat. De vegades sentó que Mas intenta fer de Carod a l'oposició. I veus Carod que intenta fer de Pujol al Govern. Són els papers canviats i cadascú fa el que no és! Que cadascú sigui el que és. Convergència no podrà ser mai ERC, no pot ser un partit radical, sobiranista i independentista, que és on sembla que s'ha instal·lat l'actual nucli dirigent, en un acte d'una certa eutanàsia política.

—**Signi com sigui, CiU decideix si hi ha Estatut o no.**

—Sí. I aquí hi ha una polèmica força divertida. Nosaltres, el PSC, som partidaris de fer un Estatut amb finançament. És una proposta pública, per això ens sorprenen certes manipulacions que de vegades es fa de la nostra posició. Però nosaltres diem a CiU: si vostès es pensen que bloquejant l'Estatut evitaran que el Govern de Catalunya tingui un finançament més bo, s'equivoquen. A CiU, no li interessa que el Govern de Catalunya se'n surti i pugui fer les reformes socials. Saben que per poder-les fer, necessitem un millor finançament. I com que hem dit que el finançament ha de ser a l'Estatut, la temptació de bloquejar-lo és massa lla-

da, per exemple. El senyor Zapatero ja ha anunciat que donarà suport a aquesta reforma d'Estatut. En aquests moments a Catalunya hem de decidir si volem tenir menys competències que al País Valencià. Avui, amb la reforma, l'Estatut valencià ja té més competències que el de Catalunya. I CiU haurà d'escollir si vol mantenir l'estatut actual o un de més ambiciós. Aquesta és la discussió, i no una de teòrica, d'escenaris de quin és l'estatut perfecte, ni del que serveix de pas previ a la independència. No, no. No estem discutint la independència de Catalunya. Si volen discutir la independència de Catalunya, que ho plantegin els que ho vulgin plantejar. Però ara discutim una altra cosa, que és la reforma de l'Estatut, que preveu també la reforma del finan-

“No hi ha obert un procés independentista. No, no, nosaltres plantegem un model, dins de l'Espanya plural”

minera. Per deixar les coses clares: volem un Estatut amb finançament, però si algú tingués la temptació de bloquejar-lo per evitar que el Govern no tingui recursos, que se n'oblidi, perquè hi haurà un nou finançament.

—És a dir, que si no hi ha Estatut, el pla B del PSC és allò de millorar tant com es pugui el finançament?

—El pla B és, per entendre'ns, “el peix al cove”, com es deia abans.

—Una estratègia que difícilment podrà criticar CiU.

—És que el Govern de Catalunya té uns compromisos electorals establerts, fixats en el pacte del Tinell. Això significa que hem de fer canvis en el sistema de finançament en temes com el sanitari, per exemple.

Segons la consellera de Sanitat, ja hem arribat als 7 milions de targetes sanitàries. Hem de fer front a aquesta realitat i solucionar també algunes de les coses que es van fer malament. El que no podem fer als ciutadans de Catalunya és sotmetre'ls a l'estratègia política d'un partit. Això és el que intentava explicar.

—I aquesta estratègia de reserva la comparteixen els socis de govern del PSC?

JORDI PLAY

—És que, què hem de fer si CiU intenta bloquejar l'Estatut? Ens hem de quedar de braços creuats? És de sentit comú que hem de fer l'esforç que calgui per tirar endavant els nostres compromisos amb la ciutadania.

—Han de negociar amb Convergència i Unió, però també ho han de

fer amb el PSOE. Fins a quin punt es refien vostès del PSOE?

—Jo sóc optimista d'entrada. La percepció que tenim nosaltres de com van les coses és molt més bona del que pot semblar la discussió pública. Això passa en totes les negociacions, les escenificacions són sempre més dures. Som optimistes perquè el Govern té una voluntat clara de fer reformes a Espanya en el camí d'un estat més plural.

—Hi haurà en el PSOE unes resistències més territorials —per posar noms, diguem Ibarra— o més ideològiques —diguem Alfonso Guerra?

—Cap d'aquestes dues persones formen part del Govern, ni tenen posicions dominants dins del socialisme espanyol. Votarà el Congrés, per això nosaltres proposem reformes que siguin raonables, que permetin arribar al màxim d'aquesta reforma. És que si CiU no vol fer aquesta reforma amb Zapatero, amb qui la farà? Amb Acebes?, amb Aznar?, amb Zaplana?

—Imaginant-nos en l'escenari del fracàs de l'Estatut, sigui a Barcelona o a Madrid, el tripartit sobreviuria?

—Tal com deia, en aquest context sóc optimista. Veig molt difícil que CiU pugui justificar que ens quedem amb un estatut amb menys competències de les que tindrà el País Valencià. A més, si és CiU qui bloqueja l'Estatut, és CiU qui ho fa. El Govern de Catalunya hauria complert els seus pactes.

*Salvador Cot
Enric Rimbau*

EL PSOE acusa Matas de passar més temps fora que a Palma

La portaveu socialista, Francina Armengol, critica sovint l'absència a la cambra autonòmica, sense que ningú no n'expliqui els motius, del president balear. Però des de fa una setmana la insinuació ja ha pres cos d'acusació política. El diputat del PSOE balear Antonio Diéguez demanà expressament quant de temps passa el president sense assistir al Parlament. Constestà la vicepresidenta, Rosa Estaràs. Bé, de fet, no li contestà. Assegurà que el president ha fet 45 viatges oficials, però no concretà els dies que, per raó oficial i privada, Matas es troba lluny de Ba-

GENERALITAT VALENCIANA

lears. El diputat socialista assegurarà que “Matas ha passat dos de cada tres dies fora de les Illes, no té cap interès pel que passa aquí i quan pot, fuig”. Aquesta setmana, el PSOE insistirà en el Parlament en aquest atac.

PSOE i PP no volen que els Mossos siguin policia integral

El Congrés de Diputats va rebutjar, el 24 de maig, una proposició de llei del Parlament català per modificar la llei orgànica de cossos i forces de seguretat, que donava rang de policia integral als Mossos d'Esquadra. La iniciativa, aprovada a Catalunya amb el suport de tots els partits, excepte el PP, fou rebutjada pel Congrés amb els vots de populars i socialistes, inclosos els dels diputats del PSC. Els socialistes catalans van justificar el canvi de vot pel fet que la proposta era de quan governava el PP i llavors era impensable reformar l'Estatut.